

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1947

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

28
ΣΕΛΙΔΕΣ

28
О
К
Т
О
Б
Р
П
О
Я

Τμή φύλλου Δρ. 1000

AP 57

Ανέκδοτα

ΤΗΣ ΕΝΤΙΘ ΠΛΑΘ

Η δημοφιλής τραγουδίστρια Επταρχή, που έκανε πρόσφατα μια περιοδεία στην Αθήνα, έδωσε το ακόλουθο ανέκδοτο:

— Σ' αυτό το σημείο που βλέπετε, ο περίφημος μαρκιστής Ντούρι, ο οποίος σ' αυτό το σημείο...

— Ο σπουδής της Εντίθ Πλάθ είναι στην οδό του...

— Το μέρος όπου η Ντούρι κινείται ο μαρκιστής, από εκεί, τουλάχιστον, δεν έχει...

— Ο δόγης του Απρίνητος...

— Το παρόμοιο, αλλά η κυρία είναι τόσο λεπτοκαμωμένη, που σκέφτη...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

— Ο πατέρας της...

Το τραγικό αδιέξοδο

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΜΙΣΩ... ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΖΗΣΩ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΝ!»

Σινά — σινά, καθώς οι μέρες περνούσαν, άρχισα να νιώθω...

Ποτέ δε μιλούσαμε για τον πόλεμο...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

— Ο πατέρας μου...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΥΝΕΝΩΝΗΣΙΣ

— Ο γιατρός: Δεν σας θύκω τίποτα!...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

— Ο ασθενής: Τότε θάρω, γιατρέ μου...

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νομίζω πως επιδόλεται η άφιξη...

Στην Αμερική, όπου παραμένει...

Το μονό που τους ενόχλησε...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ στην Εύρωπη και στην Αμερική

ΤΗΣ Κ. Σ. Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Οι καλλιτέχνες, που έφυγαν από...

Μέσα στους καλλιτέχνες που...

Η κα. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΗ...

Ανέκδοτο...

Κάτω απ' τις φλαμουριές

Στο δάσος, με τις φλαμουριές...

Καθώς τον δόξα τον δόξα...

Είχαν τότε αυτός εκεί...

Πόσο κοντά μου είχε...

Μα πόσοι θα το λέναν...

Το έβλεπα μόνον αυτός...

Μα πόσοι θα το λέναν...

Το έβλεπα μόνον αυτός...

Μα πόσοι θα το λέναν...

Το έβλεπα μόνον αυτός...

Μα πόσοι θα το λέναν...

Το έβλεπα μόνον αυτός...

Μα πόσοι θα το λέναν...

Το έβλεπα μόνον αυτός...

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

28 Οκτωβρίου 1940 : Ήταν άκρια καλοκαίρι. Η γή κουρασμένη, κίτρινη από τον καλοκαιριά τον ήλιο, περιέμενε άπληστα την ελπίδα της βροχής. Τα τσιτσίκια είχαν λασκαρέψει τις χορδές τους, βαρυστημένα από το τριήμερο τραγούδι τους.

Στά χωράφια τα καλοποτικά, με γυμνά τα μακροχάλια φύλλα, πλάκωναν κούκλα συνάεσσαν στον ορίζοντα. Οι άνθρωποι, τα ζώα, τα δέντρα ανάσπασαν βαριά. Στον αέρα ήταν απλωμένη μια μωροδιά οριζώπια. Τότε φέρεται στα ελληνικά χωρά το κίτρινο χορτί της επιτοστεύσεως.

— «Καλούνται υπό τα όπλα...»

Με το ραβδί στα χέρια οι γέροι αντίκρισαν τη διαταγή γέρνοντας τα κορμιά τους. Το χορτί έγινε στάματα τους πάλι κινηματογράφος απ' όπου περνούσαν κανονικά σπριζες, και φορέα γιορτάτα αίματος. Ήταν οι βετεράνοι του Δημοσίου της Κρήτης, κι οι νεότεροι άντρες που δεν πρόστασαν να ξεμαρτύρουν απ' τους κορμούς ήλιους της Ανατολής στο Άφριον-Καραχισάρ και το Σαγ' γαίοιο. Ένας τους άνοιξε να διαβόη τη διαταγή. Οι άλλοι άκουαν αμύλητοι. Πιο πέρα οι γυναίκες, μάνες, αδελφές, κορίτσια, στη σειρά με τα τσεμπέρια, με τα κίτρινα τα μαύρα, τα άσπρα, με τα χέρια σταυρωμένα κυττάζον τους νέους που έπαιναν. Το ίδιο βράδυ εκεί στην άκρη του χωριού, μαζεμένοι οι συγγενείς σφίχονε τους νέους που φεύγουν για τον πόλεμο στην άγκυρα τους.

Με το τριήμερο στην άκρη, περνούσε μέσα δότερα ατέλειαν, να κι ένας τ' άλλος της Αλβανίας.

Ένα δέντροκι ραχτικό απ' τους βορράδες σκύβει σε μια άτεχνη υπό κλησι. Είναι το τελευταίο της Έλλάδος.

— Γεία σου πατρίδα!...

Ο τομέας βολεύεται στο σκοτάδι, και το χιόνι που πέφτει πυκνό, και σκεπάζει τα βουνά. Έκει απ' όπου τα βοσκάρια σε δύο μέτρα γόνι, με το ταχυρό στο στόμα, με τη σκέπη πίσω στην πατρίδα αμύλητη, κυττάζονε ένας κερουί τη μικρή φλόγα που παύει με την ύγρασία και τον αέρα. Ένα βρογγίει, άσπασα κι' από τα σωματοπλέγματα.

Τού κ. Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΥ

τα σπάνια άργα και που ο έσρος κρότος του πυροσφύλου. Γίνεται η επίσημη βολή της νύχτας. Έκει στην Κάμια στο άμνημα της Γρήσια, ο δεκανέας Καρατζάς του 27ου Συντάγματος την ώρα που φύλαγε σκοπός δέχτηκε μια σφαίρα κατάστηθα. Το όπλο του έφευγε από τα χέρια διπλώνει στα δύο κι' έγινε να πέσει. Για να κρατήσει όρθιος χούφτασε άσυνεσθητά τα σωματοπλέγματά του. Μά ξεμυλίστηκε. Τα σωματοπλέγματα γυρνούσαν στις παλάμες του κι' έβλεπε κρεμασμένους. Σε λίγο μια οδία έσκασε κοντά του σηκώνοντας τα χιόνια ψηλά στον αέρα. Τα σωματοπλέγματα με την έκρηξη έβγαζαν από τους ποταμούς σφαιρών και τριάντα γύρα — γύρα το κορμί του δεκανέα που κρεμόταν από τις τρυπημένες παλάμες άπ' όπου του... Έτσι τον είδε το φεγγάρι που φανερώθηκε για μια στιγμή ανάμεσα στα μαύρα σύννεφα.

Οι συνάεσσοι του μαζεμένοι στη φωτιά κάτω από 'να βράχο έσπιναν τα παγωμένα πόδια τους Κάνιζαν ήδονικά το τσιγάρο τους άσπασμένους για τους κινδύνους που τους περιέμεναν. Τον νοιάζανε όμως το θάνατο. Ήτανε κρεμασμένος πίσω άπό τα έλκτα, στη νεκρή ζωή, στην παράγκα του όρνιθου χειρουργείου παντού.

Στο μονοπάτι άκούγεται, άργότερα, το χιόνι να τρίζει. Γυρίζει η περίοδος. Ένας ψηλός άντρας, ο έπι λογιός έβησε κοντά στη φωτιά. Χτύπησε δυνατά τα πόδια του κατά χιόνι από την άσβεστη άσβεστη, κι' άκούμπησε σε μια άκρη το όπλο που κρατούσε.

Ο Καρατζάς είπε έσρα, κι' ο Κοιμνηός, κι' ο Παππάς μιά άφή σασέ χρόνους. Τους κατέβασε τα ρα από πάνω. Μά μείνανε κι' άλλοι άπό την σύγκρουση ποταμά με τον έσρο το σούουπο.

Έκινούν όλοι για τον αύμα στο Γκούρ-Τόπη. Έκει στο χαράκομα που πού, λίγες ώρες το πήραν άπό τον έσρο στρατιώτες και άέωμοτικοί βοσκάρια άκίνητοι, ματωρά μόνι στις θέσεις τους. Κονένας άσ-οιδος. Βελόνα να πέσει θ' άκούσθη. Διακόσια μέτρα μπροστά βόσκον-ται οι Ίταλοι. Χάνονται στούς διαδρόμους τοι καλοφτιαγμένου άμ-πριού. Μέσα στα λατρινέια άβ-σκονται άσέμα μερικοί σκατοαυνοί.

Σε μια γωνιά οι τραυματίες. Και όλοι μας και ξένοι. Ο άσ-σας έχει έανοίξει λίγο. Σκύβον στους λοβωμένους. Ο Σωτήρης ά-πο τον Ίεραία νοιάζει ένα χέρι να τού πιάνει το πόδι. Ο Νίκος!

— Είσαι γτυπημένος;
— Όχι.

Τον τλίγει καλύτερα στην κουβέτα τον άνασπώνε προσεκτικά από τα λατοπέρα που καίεται και τον βάζει άπάνω στο χιόνι. Ο τραυματίας του σφίγγει το χέρι, αά να βάλει να πιάνει άπάνω του να γλυ-τώσει. Τον άκούει μά δε μπορεί να μιλήσει. Προσπαθεί να τού δώσει το κεφάλι με τον άσμοικό του έπιπέδιο. Τού κρατά το χέρι. Ύστερα τού δείχνει την κοιλιά. Έκει έινε χυπή μένος.

Έργονται οι τραυματισμοί, τού λέει αιά ο Σωτήρης. Ο λοβωμένος κυττάζει τον ούρανό. Συλλογιέται ίσως. Άκούει τις κω-νές του κάμπου, τα κυπριά του κο-παδιού του στο χιόνι. Βλέπει τη μάνα του να τον κυττάζει άσκα-σμένη, ν' άπλώνει τα χέρια της ά-πάνω του.

— Ο Καρατζάς; ούτάει. Πού έινε ο Καρατζάς;
— Τεντώνει έσφηνικά τα δύο του χέ-ρια ψηλά αά να βάλει ν' άγκυλάσει τον ούσαν. Και πεθαίνει.

Με χίλες προφύλαξεις, ύπουλοι λώγας, η ύδασα προχωρεί πού έμ-πρός. Σανκνικά λίγα μέτρα μπρο-στά του πετάνεται βόλια μιά σκιά. Κάνα μερικά θήματα τρακλίζοντας, γής γανά φύγη από τις άδούλλες, το χιόνι που τις σκεπάζει, κι' άκούμπη-σε σε μιά άκρη το όπλο που κρα-τούσε.

— Ντότρε, ντότρε...έ.έ.έ!

Ήταν έσρος πούπεσε κρουατι-σμένος πριν προσέσση να γυρίσει στούς δικούς του.

Δίπλα του ένας στρατιώτης δι-κός μας με τα πόδια σκατεμένα άπό μια ριπή πολυβόλου βογγάει σπύ.

— Άφήστε με, παρακαλώ! ο δικός μας. Κι' όστερα άπλώνονται τα χέ-ρια στα σκατεμένα του πόδια. Βγάζει άπό την καρδιά του ένα βαθύ παράπονο, αά να δινή λόγος στο Θεό και την Πατρίδα.

— Άχ, μωρέ Έλλάδα, και να πής πως δε σ' άγαπησουμε!!
Και πεθαίνει!

Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

Άπό την αθάνατη έποποιία

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τού Άκαδημαϊκού κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΛΑ

Η Άθήνα, το πρωί αυτό, δεν ήταν πολεμική. Ή-δον υψωμένους, πολεμι-σε, μέσα σε λίγη ώρα, το καθημε-ρικό μέταλλο του λαού και το μετά-τρεσε σε κοδόριο χρυσάφι. Κάτω ά-πό το άπέραντο γαλάζιο κίμα για πότε πρόσβαν να σηματοπλέ-σταν άς κι' ο πιά μακροές συνει-κίες; — τα πλήρη, παραμυλιότα, δινον άσυνέσθητα, σε τρία λογάκια το μιστικό της αήριανς νίκης.

— Νά πεδανούμε, άλλα σάν 'Ελ-ληνές!... Δεν ήτανε πιά η συντη-σμένη εμάς. Η ψυχή τους έινε γί-νη έκρηκτική. Μ' ένα λογάκι, μ' ένα έπσο, φούντασε άσυγκράτητη πυρ-καϊά. Όλα γύριζαν σμύδολα. Οι σπουδαστές του Πολυτεχνείου άσπα-ζαν, άπό κάποια αίσθη-σε έινον ά-νύγνητο χόρτη της Έλλάδας, τον έ-βαζαν μπροστά και γύριζαν, έσλα-τη διαδύλη, στην όσα Πατρίδα.

Άλλα άσπαζαν στ' άμπατζήδικα, ένα παρτίκι, το σήκωναν σε μιά έκδρομική άγκυλα και έσκινοσαν, άπ' το Μοναστηράκι, άλλη διαδύλη σε γιά το Σύνταγμα.

Ένας φοιτητής έβασε κάτω ένα μεγάλο γαστήρι κι' έγραψε, έσάδον-τας μιά διαδότη έπώδο, άπό γνω-στό πούμα του Άχιλλέα Παράσχου το 1866:

«Κάτω την σπάθην Ίταλοι,

Δεν είναι δική σας!...
Κάποιο άλλος έκοβε μεγάλο κλα-ρί φοιηκίας. Και, έλοι ιαζή, έσκι-νοσαν ν' άλκαλαγμούς. Μιά μιά δα βλέπει σε κάποιο βιβλιοπωλείο μια λιβωρασία, μ' όλα τα πολεμικά μακά της Άγγλίας, έινον παρα-στικό πύνακα της ναυτικής υπε-ρύς της, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Μιά προσεκτική σημαία, στη συ-νοικία Κυζέλης, μιά σάληγκα, ένας έσρος που πρόσβαν να βάλει το σπύ, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Μιά προσεκτική σημαία, στη συ-νοικία Κυζέλης, μιά σάληγκα, ένας έσρος που πρόσβαν να βάλει το σπύ, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Όλες αυτές οι διαδύσεις, σε λίγακι γίνονται μιά: θάλασσα ό-

γισμένη, που κυματίζει, άσφί-ζει, βρουχέται, μανιάζει, και τραγυνοεί. Τον έθνικό ύμνο, το εμούρη εν' η νύχτα στα βουνά, το κάπνιστο γύ-να, έσρα, βοδίζον, τραγουδόν-τας, στο θάνατο. Γιατί; ο θάνατος πετάει αυτή τη στιγμή, άπό πάνω μας. Τα δόνια της Ιταλικής άερόσπο-ρίας έχουν κίλας έσπολυθή ένώ-ντων μας. Τα πλήρη άσφασφόν. Στά σμύδολα τών σφαιρών που άνα-γερμιά άπασταν με έπιτακασυγέ-Κι' όποιος πνιγνόςον ζητωκραυ-γάσων όποιος σωμαστικό ίδρωμα τύ-χη ν' άπαστηνόν: Το Ιστίτοπα έλ-ληνοβρετανικών σποδών, τον έλλη-νοβρετανικό σύ-δεσμο, άόιμα και τίποτα, φούντασε άσυγκράτητη πυρ-καϊά. Όλα γύριζαν σμύδολα. Οι σπουδαστές του Πολυτεχνείου άσπα-ζαν, άπό κάποια αίσθη-σε έινον ά-νύγνητο χόρτη της Έλλάδας, τον έ-βαζαν μπροστά και γύριζαν, έσλα-τη διαδύλη, στην όσα Πατρίδα.

Άλλα άσπαζαν στ' άμπατζήδικα, ένα παρτίκι, το σήκωναν σε μιά έκδρομική άγκυλα και έσκινοσαν, άπ' το Μοναστηράκι, άλλη διαδύλη σε γιά το Σύνταγμα.

Ένας φοιτητής έβασε κάτω ένα μεγάλο γαστήρι κι' έγραψε, έσάδον-τας μιά διαδότη έπώδο, άπό γνω-στό πούμα του Άχιλλέα Παράσχου το 1866:

«Κάτω την σπάθην Ίταλοι,

Δεν είναι δική σας!...
Κάποιο άλλος έκοβε μεγάλο κλα-ρί φοιηκίας. Και, έλοι ιαζή, έσκι-νοσαν ν' άλκαλαγμούς. Μιά μιά δα βλέπει σε κάποιο βιβλιοπωλείο μια λιβωρασία, μ' όλα τα πολεμικά μακά της Άγγλίας, έινον παρα-στικό πύνακα της ναυτικής υπε-ρύς της, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Μιά προσεκτική σημαία, στη συ-νοικία Κυζέλης, μιά σάληγκα, ένας έσρος που πρόσβαν να βάλει το σπύ, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Μιά προσεκτική σημαία, στη συ-νοικία Κυζέλης, μιά σάληγκα, ένας έσρος που πρόσβαν να βάλει το σπύ, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Μιά προσεκτική σημαία, στη συ-νοικία Κυζέλης, μιά σάληγκα, ένας έσρος που πρόσβαν να βάλει το σπύ, τον άρπάζει άμέσως, τον κείει σμύδολο, σχηματίζει άλλη δι-αδύλη.

Όλες αυτές οι διαδύσεις, σε λίγακι γίνονται μιά: θάλασσα ό-

θη ύμνούν στη Λεωφόρο Βασιλίσ-σης Σοφίας και έγγυλνουν στην Ί-ταλική πρεσβεία ή φωνή του έλλη-νοκού Ιπποτισμού, έρεπεταγμένη άπό τα στήθη ένός άγνωστου άποκρινέ-ται στα λυγτερίνα, γτροπασμένα κομμάτια τού πρε-σβευτή της Ίταλίας, αά τα λό-για:

— Έδώ θέ οεθα-πλήθ — λέν στα πρεσ-βευτική αούλια! Δεν είμαστε δολο-φονοί έμείς!... Προχωρείτε!...

Ατέλειστα χει-ροκροτήματα, σσος γίκαας, αά τις φασέες. Και τα πρώτα κύματα της άδριατικόδασσα ας βοδίζον σε λίγο, κάτω άπό τη θρε-τανική πρεσβεία, όπου τα ύπο-τακτικά τού γαρόντο τού πρεσβευτή Πέλλαιρετ. Οι μάζες έχουσε ηήση, στην όσα Στοδίου, αά έινον σώμα τε-ράστιο με χιλιάδες πρόσωπα, ύ-ψα, χέρια χρώματα, μιά ψυχή έί-τος, που άναδύεται πέρα κι' άπό την Ίμωμία και κανένας δε μπορεί να δει πού τελειώνει. Άπό ένα μπαλ-κόνι κάποιοι όριτρεύει στο μανά-φωνα:

— Σε λίγο θα μάθω — λέει — ο γευτοκαίσαρος της Ρώμης.

Μά τον άέρα σπαράζον, αούλ-ατος σείνουν. Οι πρώτες άερόσπο-σικές έπιδρομής, οι πρώτοι πολεμι-κοί συγγερονί. Τ' αήνιά έσφί-ζον-ται. Ύποκοφοι κράτοι, άκούγονται σε λίγο κατά το Βορρά. Οι πρώτες ύποψυτες σκάδον, κι' άνασπαρύν-τον Γρανάζε, Ιταλικές έσφίρες συ-γκέματα ν' άλκαλαγμούς. Λοστιά πε-λώριοι γίνονται το πλήθος. Ένα και μόνο χτύπημα... Σπάει το κονό-δι των άστυφυλάκων τα μεγάλα κα-νάλια, έινον έσροδερμένο γραφείο, έπιτάσσον, διακόσμηση, ρεκαύει, ελ-κόνες, βιβλία, γίνονται σσας άμφο-ρος συνταμίσια, κορούλια.

— Άν το έλληνικό έ-θνος ήτρεσε χιλιάδες χρόνια τώσε-σιναι γιατί ο Έλληνας έσφίρει να πε-θαίνει για την λευθερία: Έλαιο-

— Άν το έλληνικό έ-θνος ήτρεσε χιλιάδες χρόνια τώσε-σιναι γιατί ο Έλληνας έσφίρει να πε-θαίνει για την λευθερία: Έλαιο-

— Άν το έλληνικό έ-θνος ήτρεσε χιλιάδες χρόνια τώσε-σιναι γιατί ο Έλληνας έσφίρει να πε-θαίνει για την λευθερία: Έλαιο-

— Άν το έλληνικό έ-θνος ήτρεσε χιλιάδες χρόνια τώσε-σιναι γιατί ο Έλληνας έσφίρει να πε-θαίνει για την λευθερία: Έλαιο-

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΛΑΣ

Στη Νεολαία μας

Αυτό κρατάει ανάλαφρο μες στην ανεμοζάλη το από το κόσμον τη δοή πρεσβυτικό κεφάλι, αυτό το λόγο θα σάς πώ δεν έχω άλλο κανένα. Μεθύστε με το άθάνατο κρασί του Εικοσιένα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Δεύτε, λάβετε Φώς

Δεύτε, λάβετε φώς! Η Έλλάδα πάλι, σάν τον παλιν καιρό, στην Οικουμένη, που άπ' του ύλισμου τη θλιβερή κραπάλη σε σκετινιά δαθεία, έινε δύσημνη.

στο λυγρό, γερό, άτρεμό της χέρ της Λευτεριάς κρατώντας τη λαμπάδα το φός, τ' άνέσπερο άγιο φός προσφέρει, του λυτρωμού το φός. Η Έλλάδα ή Έλλάδα

Η Έλλάδα μόνο πάλι, ή Έλλάδα πρώτη τα πλήθη των διαδρώνων άμψώντας έσφίζει της πικρής σκακιάς τα σκότη, του πνεύματος τη Νίκη διαλαλώντας.

Όσοι γενναίοι και δυνατοί κι' όσοι άξιοι, δεύτε, λάβετε φός! Καμ-μιά φοβέρα την άντρίκεια ψυχή σας μην τρομάξει, της Άντίστασης έστας πιά ή μέρα!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πολεμικά τραγούδια

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΝ
ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΑΡΙΘ. 1

Αι Ιταλικά στρατιωτικά δυνάμεις προσβάλλουν άπό της 5.30 π. μ. τα ήμετερα τμήματα προκαλώντας της έλληνοαλβα-νικής μεθορίου. Αι ήμετερα δυνάμεις άμύνονται του πατρίου έδάφους.—28 Οκτωβρίου 1940.

Έκ τού Γενικού Στρατηγείου

ΜΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ

Της δάφνης κόψτε το κλωνί άπ' έξω άπ' την Άθήνα, στην Σαλαμίνα το γιάλο της θάλασσας τα κρίνα και σε γαϊτάνι πλέχτε τα με μολυβένια θήκη για φυλαχτό, για μάρτυρα στο θάνατο ή τη Νίκη

Έσθ' που δεν άπόκαμες να μάς κρατάς καρτέρι ξένη, μακριά άπ' τον τόπο μας κι' άπ' το γλυκό του άγέρι! Γύρνα άπό κει που έκίνησες και μη διαδής παρέκει: Με τού Θεού τη δύναμη κρατούμε το ντουφέκι!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ύμνος θαυμασμού

Έλλάδα άντρεία, άθάνατη! Η δειλή τί να προσέσση, Μούσα μου για Σένα; Νά τραγουδήσει αυτό που διαλαλεί ντουφέκι και κανόνι;

Αυτά άνηγούνε τη δόξα Σου έκεί πάνω, που δροντούνε, κι' ο κόσμος όλος θαυμασμό, Σ' έκει στο νού, άνάμεσα πελάου, γής ουρανού.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ευπνάτε
Σουλιωτόπουλα

Ευπνάτε Σουλιωτόπουλα! Σουλιώτισσες ευπνάτε! Ζωστήτε πάλι τ' έμματα Κι' αλύπητα χτυπάτε!

Έσθ'ροι καινούριοι έπάτη-σαν τα δοξασμένα μέρη. Φρουροί σταθήτε (γκρεμούς με το σπαθί στο χέρι!

Άπ' τις πληγές που το ά- (νουο

το βάλι τους θ' άνοίξη το αίμα γοργά θε να γενή ποτάμι να τους πνίξη!

ΓΙΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

228301KKTTΩW1940

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΣΠΙΤΙΑ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΑ, ΠΑΡΑΔΟΤΕΑ
και ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙΝΟΥΡΓΗ ΕΠΙ-
ΠΛΩΣΗ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΕΙΔΗ

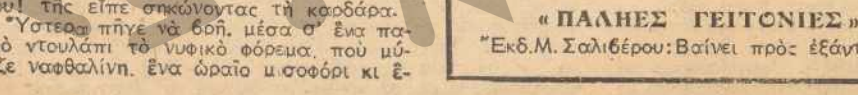
**1^{ον} Ὁ κατάλογος τῶν σπιτιῶν - κερδῶν τοῦ Λα-
χειίου.- 2^{ον} Ποῖα σπίτια θὰ δοθοῦν ἐπιπλωμένα
μὲ πλήρη περιγραφὴν τῆς λαμπρᾶς ἐπιπλώσεως**

3. Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ ΣΠΙΤΙΑ
ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ

Η
 ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
 ΟΝΕΖΙΜ ΓΚΡΑΤΥ

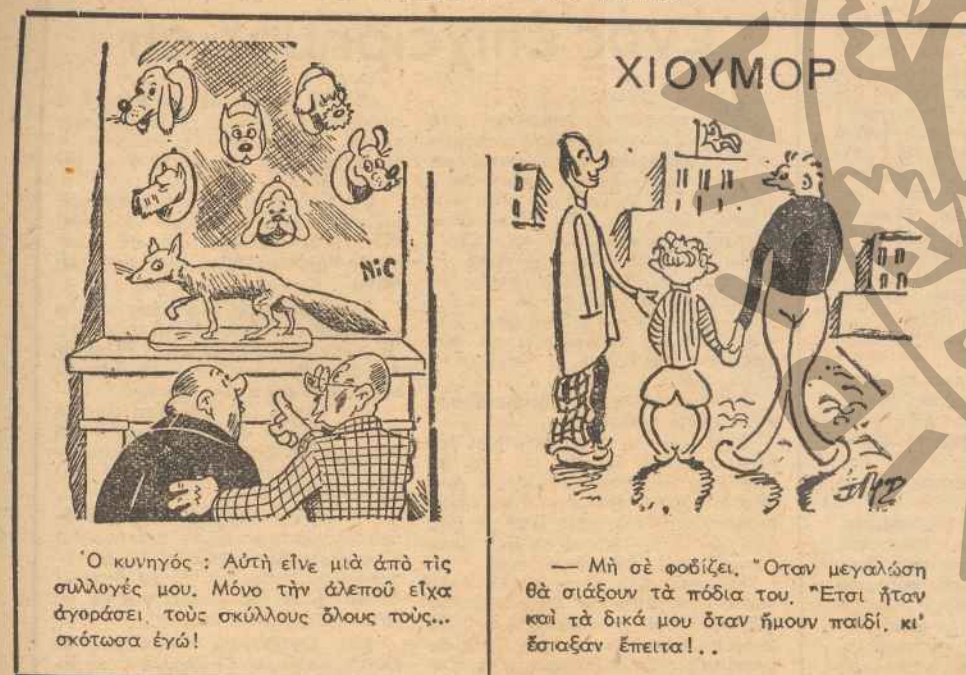
οράσει, τούς σκύλλους όλους τούς.. έτωσα εγώ!	και τὰ δικά μου όταν ήμουν παιδί, κι' έσπαζαν έπειτα!..
---	---

« ΠΑΛΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ »
 "Εκδ. Μ. Σαλιδέρου: Βαίνει πρὸς ἑξάμη-

« ΠΑΛΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ »
Εκδ. Μ. Σαλιδέρου: Βαίνει προς έξαυτον

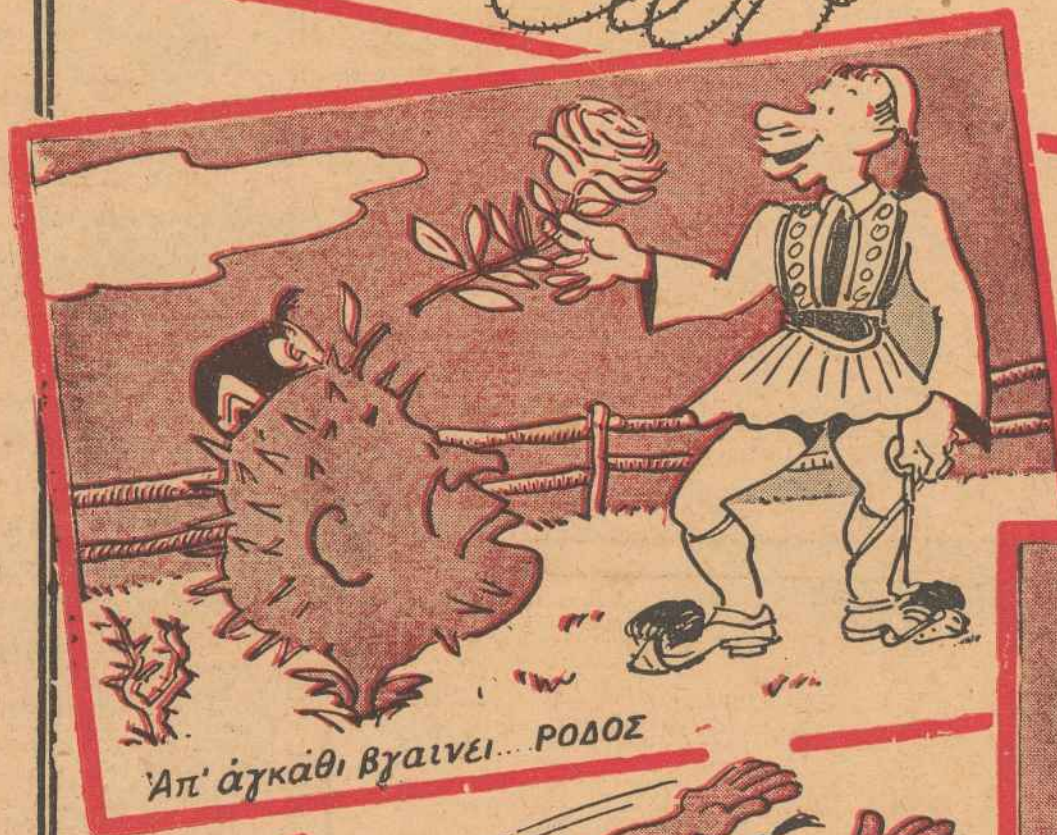
« ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ »—Σελίς 19

1

Πώς έχασε
το λεωφορείο

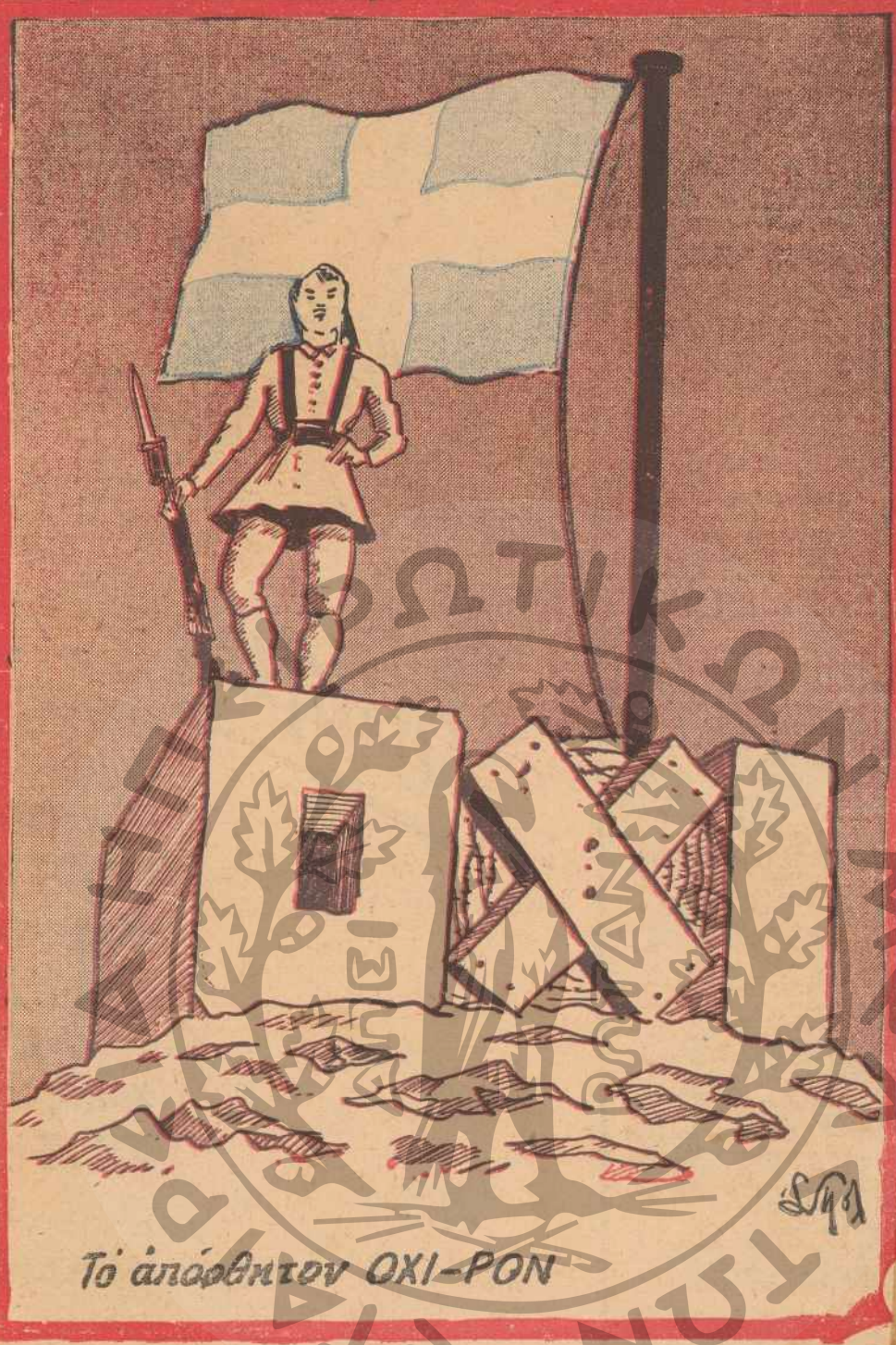
Απ' ἀγκάθι βγαίνει... ΡΟΔΟΣ

-Ε, τί ἄλλο ἤθελα νά κάνω ἀπό μιὰ νέα
τάξη πραγμάτων

-Ξαναπηγαίνεις, Μπενίτο στὴν Ἑλ-
λάδα,
-ΟΧΙ

Τὸ ἀπόρθητον ΟΧΙ-ΡΟΝ